

CHYBIĆ SIĘ (3) *vb pf*

Zawsze się.

inf chybić się (1). *♦ fut 3 sg* chybi się (1). *♦ praet 3 sg n* chybiło się (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. *Nie trafić do celu, spudłować (o ciosie)* (1) : Inanem impetum facere, Chybić się. *Mącz* 295d.

2. *Nie ziścić się* (1) : Czoskolwiek się ktoremu na ten czas znas ińiło To iako on powiedział nicz się nie chybiło *RejJóz* K4.

3. *Zabraknąć [czego]* (1) : y mało mu iye téz chybi ónéy liczby *Strum* L.

Formacje pochodne: pochybić się, uchybić się; chybiać się.

KW